νά θέτουν σέ ἰσχύ, χωρίς κατάλληλη προηγουμένη διαβούλευση μέ τήν Ἐπιτροπή καί παρά τίς ἀντιρρήσεις, τίς ἐπιφυλάξεις ἤ τούς ὅρους πού διατυπώνει ἡ τελευταία, μέτρα διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας, ὅπως τό μέτρο πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ «Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979 No 744)».

2) Ποινική καταδίκη πού ἀπαγγέλλεται δυνάμει ἐθνικῆς νομοθετικῆς πράξεως, ἡ ὁποία ἔχει κριθεῖ ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι ἐπίσης ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 16η Δεκεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ κυρία ὑπόθεση, ἡ ὁποία ὡδήγησε στήν αἴτηση περί ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως πού ἐξετάζω σήμερα, ἀφορᾶ τό ἄν τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977 τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τό Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, συμβιβάζεται πρός τίς διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Καί τά δύο αὐτά διατάγματα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, τά ὁποῖα ἀφοροῦν τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων, ἔχουν ἤδη ἀποτελέσει τό ἀντικείμενο δίκης λόγω παραβάσεως τῶν ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεων, κατά τήν ὁποία τό Δικαστήριο εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἐξετάσει λεπτομερῶς τά ἐν λόγω διατάγματα μαζί μέ τίς σχετικές διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1979, στήν ὑπόθεση 141/78, *Γαλ-*

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

λική Δημοκρατία κατά *Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἰρλανδίας* (Slg. 1979, σ. 2923), ἔκρινε ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο, θέτοντας ἐν ἰσχύι κατά τήν 1η Ἀπριλίου 1977 τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Order 1977, χωρίς προηγουμένως νά κοινοποιήσει τίς διατάξεις αὐτές στά Κράτη μέλη καί στήν Ἐπιτροπή καί παραλείποντας ἔτσι νά ζητήσει τήν ἔγκριση τῆς τελευταίας, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 5ης Μαΐου 1981, στήν ὑπόθεση 804/79, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἡνωμένου Βασιλείου,* (Slg. 1981, σ. 1045), ἔκρινε ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ, θεσπίζοντας κατά τήν 1η Ἰουλίου 1979, μεταξύ ἄλλων, τό Fishing Nets (North-East Atlantic) Variation Order 1979, τό ὁποῖο ἐπέφερε αὔξηση τοῦ ὑπό τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος τοῦ 1977 προβλεπομένου κατωτάτου μεγέθους διακένων (6ροχίδων) δικτύων, χωρίς τήν προηγουμένη κατάλληλη διαβούλευση μέ τήν Ἐπιτροπή καί παρά τίς ἀντιρρήσεις της.

Στίς 16 Ὀκτωβρίου 1979, ὁ Robert Tymen, γάλλος ὑπήκοος, πλοίαρχος γαλλικοῦ ἁλιευτικοῦ, συνελήφθη ἀπό τό Βασιλικό Ναυτικό νά ἁλιεύει ἀστακούς Νορθηγίας σέ ἀπόσταση περίπου 50 μιλίων νοτιοδυτικῶς τῆς ἀκτῆς τοῦ Pembrokeshire, στήν ζώνη ἁλιείας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἔχων ἐπί τοῦ πλοίου δίκτυα, τῶν ὁποίων τά διάκενα (6ροχίδες) εἶχαν διαστάσεις μικρότερες τῶν ἐπιτρεπομένων ἀπό τό ἄρθρο 5 καί τό παράρτημα I τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος τοῦ 1977, ὅπως ἐτροποποιήθη μέ τό διάταγμα τοῦ 1979.

Διωχθείς ποινικῶς γιά τόν λόγο αὐτό, ὁ Tymen ὑπεστήριξε ὅτι οἱ βρετανικές διατάξεις ἦταν ἀντίθετες πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Τελικῶς τό Crown Court τοῦ Cardiff τοῦ ἐπέβαλε πρόστιμο 250 λιρῶν στερλινῶν, τόν κατεδίκασε στήν καταβολή 100 λιρῶν στερλινῶν δικαστικά ἔξοδα καί διέταξε τήν κατάσχεση τῶν διχτύων, μέ τά ὁποῖα εἶχε τελεσθεῖ τό ἀδίκημα.

Τό Court of Appeal, Criminal Division, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἠσκήθη ἔφεση, μέ διάταξη τῆς 14ης Νοεμβρίου ἀνέβαλε τήν δίκη καί ὑπέβαλε στό Δικαστήριο αἴτηση περί ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἐπί τῶν ἀκολούθων ἐρωτήματων:

«1. Ἔχουν τά Κράτη μέλη ἐξουσία νά θεσπίζουν καί νά θέτουν ἐν ἰσχύι μέτρα διατηρήσεως τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου, ἐπιβάλλοντα κατώτατο ὅριο μεγέθους «ματιῶν» (6ροχίδων) δικτύων γιά ἀστακούς Νορθηγίας, τοῦ εἴδους πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τοῦ Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 (SI 1979, no 744), μετά τήν ἐκπνοή τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως, δηλαδή μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978;

2. Ἄν ὄχι, ἔχουν τά ἄτομα πού διώκονται ποινικῶς δυνάμει ἑνός τέτοιου μέτρου δικαιώματα καί ποιά, τά ὁποῖα τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν;

3. Ἄν ἡ ἀπάντηση στό ἀνωτέρω ἐρώτημα 1 εἶναι καταφατική, τότε: (α) οἱ διαδικαστικές ἤ (6) οἱ λοιπές προϋποθέσεις τῶν ἑξῆς διατάξεων:

(i) τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κανονισμοῦ 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976,

(ii) τοῦ παραρτήματος VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976,

(iii) τῆς ἀποφάσεως 79/590/ΕΟΚ, τῆς 25ης Ἰουνίου 1979,

(iv) τοῦ ἄρθρου 5 τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ἔχουν τηρηθεῖ ἀπό ἕνα Κράτος μέλος, τό ὁποῖο, πρίν θεσπίσει ἕνα τέτοιο μέτρο περί προστασίας τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου, ἐνήργησε κατά τόν τρόπο πού ἐνήργησε τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὅπως φαίνεται ἀπό τόν φάκελο τῆς δικογραφίας ὑπό τόν τίτλο «Ἔκθεση τῶν Περιστατικῶν», πού προσαρτᾶται στήν παρούσα;

4. Τό γεγονός ὅτι στήν ὑπόθεση 141/78 (*Γαλλική Δημοκρατία* κατά *Ἡνωμένου Βασιλείου* (1979)) Slg. 2923 τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο, θέτοντας ἐν ἰσχύι τό «Fishing Nets » (North-East Atlantic) Order 1977 (SI 1977, no 440), παρέβη τίς ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ ὑποχρεώσεις του, ἐπηρεάζει τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημα 3 ἀνωτέρω;

5. Ἄν δέν ἐτηρήθη καμμία ἤ ὁποιαδήποτε ἀπό τίς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, τά ἄτομα πού ἐδιώχθησαν ποινικῶς δυνάμει ἑνός τέτοιου μέτρου ἔχουν δικαιώματα καί ποιά, τά ὁποῖα τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν;»

Ὅπως ὀρθῶς ὑπογραμμίζουν τόσο τό παραπέμπον δικαστήριο ὅσο καί ὁ ἐκκαλῶν, ἡ βρετανική καί ἡ γαλλική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή, πού κατέθεσαν παρατηρήσεις ἐπί τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἀπάντηση στά ἀνωτέρω ἐρωτήματα δύναται νά δοθεῖ μόνο ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐν τῷ μεταξύ στήν ὑπόθεση 804/79, ὅπου ἐπίσης ἐχρειάσθη νά ἐξετασθεῖ τό ἐρώτημα ἄν καί ὑπό ποῖες προϋποθέσεις τά Κράτη μέλη εἶχαν ἐξουσία, μετά τήν ἐκπνοή τῆς περιόδου τοῦ ἄρθρου 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως, νά λαμβάνουν μέτρα ὅπως οἱ ἐπίδικες διατάξεις.

I — 1. Ἔτσι, γιά μιά ἀκόμη φορά, ἐνδείκνυται ἡ ἀναδρομή στά οὐσιώδη σημεῖα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, τά ὁποῖα περιέχονται ἐπίσης στήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2ας Ἰουνίου 1981, ἐπί τῆς ὑποθέσεως 124/80 (*Ποινική δίκη* κατά *Firma J. Van Dam & Zonen*, Slg. 1981, σ. 1447). Μέ τήν πρώτη ἀπόφαση τό Δικαστήριο ρητῶς ἐδέχθη, μεταξύ ἄλλων, σχετικῶς μέ τό διάταγμα τοῦ 1979 τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὅτι «μετά τήν λήξη, κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1979, τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως μεταβατικῆς περιόδου, ἡ *ἐξουσία* λήψεως μέτρων προστασίας τῶν θαλασσίων πόρων ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς κοινῆς πολιτικῆς ἁλιείας ἀνήκει *πλήρως καί ὁριστικῶς στήν Κοινότητα*» καί ὅτι «τά Κράτη μέλη δέν δικαιοῦνται ἐπομένως νά ἀσκοῦν πλέον δική τους ἐξουσία στόν τομέα τῶν μέτρων τῶν πόρων ἐντός τῶν ὑδάτων τῆς δικαιοδοσίας τους». Ὅπως τό ὑπεγράμμισε περαιτέρω τό Δικαστήριο, τό γεγονός ὅτι τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο ἀπό τότε εἶναι ἁρμόδιο νά θεσπίζει κοινοτικά μέτρα, παρέλειψε νά ἐνεργήσει, σέ καμμία περίπτωση δέν ἠδύνατο νά ἀποδώσει στά Κράτη μέλη τήν ἐξουσία καί τήν ἐλευθερία *μονομεροῦς* ἐνεργείας στόν τομέα αὐτό», δεδομένου ὅτι ἡ μεταβίβαση τῶν σχετικῶν ἐξουσιῶν πρός τήν Κοινότητα ὑπῆρξε πλήρης καί ὁριστική.

2. Βάσει τῶν ἀνωτέρω, στό πρῶτο ἐρώτημα προσήκει κατ' ἀρχήν ἀρνητική ἀπάντηση. Ἡ πραγματική κατάσταση πού ἐδημιουργήθη ἀπό τήν ἀδράνεια τοῦ Συμβουλίου ὡδήγησε πάντως τό Δικαστήριο νά ἐπιτρέψει ἀπόκλιση ἀπό τήν ἀρχή αὐτή — πλήρης δέ ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα δύναται νά δοθεῖ μόνο μέσω αὐτῆς τῆς ἀποκλίσεως — δεχθέν ὅτι «... ἡ ἄποψη ὅμως αὐτή δέν δύναται νά ἐπεκταθεῖ μέχρις σημείου ὥστε νά θέσει τά Κράτη μέλη σέ πλήρη ἀδυναμία τροποποιήσεως τῶν ὑφισταμένων μέτρων διατηρήσεως, ἀνάλογα μέ τήν ἐξέλιξη τῶν σχετικῶν βιολογικῶν

καί τεχνικῶν δεδομένων στόν τομέα αὐτό». Ὅπως δέχεται, πάντως, ἡ ἀπόφαση, τέτοια τροποποιητικά μέτρα δύνανται νά εἶναι περιορισμένης μόνο ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς καί δέν δύνανται νά συνεπάγονται νέα πολιτική διατηρήσεως ἐκ μέρους τῶν Κρατῶν μελῶν.

3. Σχετικῶς μέ τίς προϋποθέσεις ὑπό τίς ὁποῖες τά κράτη δύνανται νά λαμβάνουν μονομερῶς τέτοια μέτρα διατηρήσεως — αὐτή εἶναι ἡ οὐσία τοῦ τρίτου ἐρωτήματος — τό Δικαστήριο ἐδέχθη τά ἀκόλουθα:

«Δεδομένου ὅτι πρόκειται γιά τομέα ὁ ὁποῖος ἐπεφυλάχθη στίς ἐξουσίες τῆς Κοινότητος, ἐντός τοῦ ὁποίου τά Κράτη μέλη δέν δύνανται, ἐφ' ἑξῆς, νά ἐνεργοῦν παρά μόνο ὡς διαχειριστές κοινοῦ συμφέροντος, ἕνα Κράτος μέλος δέν δύναται, ἐλλείψει ἐνδεδειγμένης καταλλήλου ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου, νά θέτει ἐν ἰσχύι προσωρινά μέτρα διατηρήσεως, πού ἐνδεχομένως ἀπαιτεῖ ἡ κατάσταση, παρά μόνο στό πλαίσιο συνεργασίας μέ τήν Ἐπιτροπή καί λαμβάνοντας δεόντως ὑπ' ὄψη τήν γενική ἀποστολή ἐποπτείας, τήν ὁποία τό ἄρθρο 155, ἐν συνδυασμῷ ἐν προκειμένῳ μέ τήν ἀπόφαση τῆς 25ης Ἰουνίου 1979 καί τίς παράλληλες ἀποφάσεις, ἔχει ἀναθέσει στό ὄργανο αὐτό.

Ἑπομένως, ἐνώπιον μιᾶς καταστάσεως πού ἐχαρακτηρίζετο ἀπό τήν ἀδράνεια τοῦ Συμβουλίου καί ἀπό τήν διατήρηση, κατ' ἀρχήν, τῶν μέτρων διατηρήσεως πού ἴσχυαν κατά τήν λήξη τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως περιόδου, ἡ ἀπόφαση τῆς 25ης Ἰουνίου 1979 καί οἱ παράλληλες ἀποφάσεις, καθώς καί οἱ συμφυεῖς ἀπαιτήσεις τῆς διασφαλίσεως ἀπό τήν Κοινότητα τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καί τῆς ἀκεραιότητος τῶν ἰδίων της ἐξουσιῶν, ἐπέβαλαν στά Κράτη μέλη ὄχι μόνον τήν ὑποχρέωση νά συμβουλεύονται τήν Ἐπιτροπή λεπτομερῶς καί νά ἐπιζητοῦν καλόπιστα τήν ἔγκρισή της, ἀλλά καί τό καθῆκον νά μή θεσπίζουν ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως, παρά τίς ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους πού διατυπώνει ἐνδεχομένως ἡ Ἐπιτροπή».

Τά χωρία αὐτά τῆς ἀποφάσεως, καθώς καί ἄλλα τά ὁποῖα ὑποθέτω ὅτι γνωρίζετε καί ἐπομένως δέν χρειάζεται νά τά ἀναφέρω κατά λέξη, δεικνύουν σαφῶς ὅτι τά μέτρα διατηρήσεως, πού λαμβάνουν τά Κράτη μέλη, τότε μόνο εἶναι νόμιμα ὅταν συμφωνοῦν καί μέ τίς τυπικές καί μέ τίς οὐσιαστικές ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, τό ὁποῖο περιλαμβάνει εἰδικότερα τίς διατάξεις πού ἀναφέρονται στό τρίτο ἐρώτημα.

Δεδομένου ὅτι τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις αὐτές δέν ἐτηρήθησαν κατά τήν ἔκδοση τοῦ ἐπιδίκου διατάγματος, ἔκρινε ἑπομένως ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεις του, «διότι, μέ τήν διαδικασία διαβουλεύσεων πού ἀκολούθησε, ἐμπόδισε τήν Ἐπιτροπή νά ἐξετάσει ἐπαρκῶς τά προταθέντα μέτρα καί τά ἔθεσε ἐν ἰσχύι παρά τίς ἀντιρρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς».

II — Στό πλαίσιο αὐτό, ὑπάρχουν τελικῶς, ὅπως παρατηροῦν ὅλοι οἱ διάδικοι, στήν οὐσία δύο ὁμάδες τῶν ἐρωτημάτων πρός ἐξέταση, τά ὁποῖα δέν ἐξητάσθησαν ρητῶς μέ τήν ἐν λόγω ἀπόφαση καί τά ὁποῖα στηρίζονται στό ὅτι δέν ἀμφισβητεῖται ὅτι, κατ' ἀρχήν τουλάχιστον, τό διάταγμα πού ἐξέδωσε τό Ἡνωμένο Βασίλειο τήν 1η Ἰουλίου 1979 ἀντιστοιχοῦσε πρός τίς προτάσεις πού εἶχε ὑποβάλει ἡ Ἐπιτροπή πρός τό Συμβούλιο κατά τήν ἴδια περίοδο. Πάντως, ἀντίθετα πρός τά μέτρα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, τά προταθέντα ἀπό τήν Ἐπιτροπή δέν ἐπρόκειτο νά τεθοῦν ἐν ἰσχύι πρό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1979.

Ἔτσι, τό πρῶτο ἐρώτημα πού ἀνακύπτει εἶναι τό ἄν, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, δύναται νά γίνει δεκτό ὅτι, μετά τήν ἀνωτέρω ἡμερομηνία, τό ἐθνικό μέτρο πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς σιωπηρῶς ἐγκριθέν. Ἄν αὐτό δέν συμβαίνει, πρέπει νά ἐξετασθεῖ περαιτέρω τό ἐρώτημα ποιές συνέπειες ἀνακύπτουν στό πλαίσιο τοῦ ποινικοῦ δικαίου ὅσον ἀφορᾶ τά ἄτομα, στήν περίπτωση πού, ὅπως ἐν προκειμένω, τό μή ἐγκριθέν ἐθνικό μέτρο εἶναι κατ' οὐσίαν τό ἴδιο μέ τό προτεινόμενο ἀπό τήν Ἐπιτροπή.

1. Σχετικά μέ τό πρῶτο ἐρώτημα, κατά τήν ἄποψη τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, οἱ ἀντιρρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐστρέφοντο προεχόντως κατά τῆς ἡμερομηνίας τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τοῦ μέτρου τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καί ὄχι κατά τῆς ἐν συνεχεία διατηρήσεώς του ἐν ἰσχύι. Ἔτσι, οἱ ἐπιφυλάξεις πού ἐξέφρασε ἡ Ἐπιτροπή ἀφοροῦσαν ἀποκλειστικῶς τήν πρόωρη θέση ἐν ἰσχύι τοῦ ἐν λόγω μέτρου· ἐπομένως, τό μέτρο ἐνεκρίθη ὑπό τόν ὅρο ὅτι δέν θά ἐτίθετο ἐν ἰσχύι πρό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1979. Πρέπει πάντως νά λεχθεῖ ὅτι, μετά τήν ἡμερομηνία αὐτή, τό ἐθνικό μέτρο καί ἡ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς συμπίπτουν, πράγμα πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι, ἐφ' ὅσον τό ἐθνικό μέτρο λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό κοινοτικό συμφέρον καί τά ἐθνικά συμφέροντα, δέν δύναται πλεόν νά θεωρηθεῖ ὡς ἀντίθετο πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Τέλος, τό Δικαστήριο ἐδέχθη σαφῶς μέ τήν ἀπόφασή του στήν ὑπόθεση 804/79 ὅτι ἡ κατηγορία τῆς παραβάσεως τῶν ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεων ἀφοροῦσε τήν πρόωρη θέση ἐν ἰσχύι τοῦ μέτρου. Ἡ πρακτική ἐν τούτοις δείχνει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή συχνά ἐγκρίνει τά ἐθνικά μέτρα, ἔστω ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἐάν ἡ ἄποψη αὐτή δέν γίνει δεκτή, τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή παρέλειψη νά παράσχει τήν ἔγκρισή της ἀποτελεῖ, πάντως, κατάχρηση ἐξουσίας.

Ὅπως παρατηροῦν καί οἱ ἄλλοι διάδικοι, τά ἐπιχειρήματα αὐτά δέν εἶναι πειστικά γιά διάφορους λόγους. Ὅπως ἀνέφερα ἤδη, ἡ ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 804/79 δέχεται σαφῶς ὅτι, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, τά Κράτη μέλη ἔχουν τήν ὑποχρέωση, μετά τήν ἐκπνοή τῆς περιόδου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως, σέ περίπτωση ἀδρανείας τοῦ Συμβουλίου, νά προβαίνουν σέ λεπτομερεῖς διαβουλεύσεις μέ τήν Ἐπιτροπή πρίν θεσπίσουν μέτρα διατηρήσεως καί νά ζητοῦν καλόπιστα τήν ἔγκρισή της. Ἐπί πλέον, ὑποχρεοῦνται νά μή λαμβάνουν ἐθνικά μέτρα διατηρήσεως παρά τίς *ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις* ἤ *ὅρους* πού διατυπώνει ἐνδεχομένως ἡ Ἐπιτροπή. Τά ἐθνικά μέτρα πού ἔχουν θεσπισθεῖ κατά παράβαση αὐτῶν τῶν θετικῶν καί ἀρνητικῶν ὑποχρεώσεων δέν συμβιβάζονται συνεπῶς πρός τό κοινοτικό δίκαιο.

Βάσει αὐτῆς τῆς καταστάσεως τοῦ δικαίου, τό Δικαστήριο ἔκρινε ἐπομένως ὅτι οἱ διαβουλεύσεις πού εἶχε διεξαγάγει ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου δέν ἦταν ἱκανοποιητικές καί δέν ἀνταπεκρίνοντο στίς ἀπαιτήσεις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου. Ἐπί πλέον, ἡ Ἐπιτροπή εἶχε ἐκφράσει τίς ἐπιφυλάξεις της ἀπό τήν ἀρχή τῆς διαδικασίας διαβουλεύσεων, τίς ὁποῖες καί ἐπανέλαβε ρητῶς τήν 22α καί 27η Ἰουνίου, ἀφοῦ ἔλαβε γνώση τοῦ κειμένου τῶν μέτρων καί ἀφοῦ ἐδήλωσε τήν πρόθεσή της νά μήν τά ἐγκρίνει, πρίν εὑρεθεῖ ἔδαφος γιά συμφωνία, κατόπιν πλέον ἐμπεριστατωμένης ἐξετάσεως.

Σχετικά μέ τό θέμα τῶν στοιχείων πού ἀποτελοῦν τήν βάση τῶν αἰτιάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς, τό Δικαστήριο ἐδέχθη μέ τήν ἀπόφασή του τά ἀκόλουθα:

«οἱ ἐπικρίσεις τῆς Ἐπιτροπῆς στηρίζονται στήν σκέψη ὅτι, τέτοιου εἴδους μέτρα δέν δύνανται νά ληφθοῦν ἀποτελεσματικῶς, παρά γιά τό σύνολο τῆς Κοινότητος καί ὅτι τό Συμβούλιο θά ἦταν σέ θέση νά τά θεσπίσει κατά τούς ἠθελημένους ἀπό τήν συνθήκη τύπους, ἄν τό *ἴδιο* τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν εἶχε παραλύσει τήν διαδικασία λήψεως ἀποφάσεων ἐντός τοῦ ἀνωτέρω ὀργάνου καί ὅτι, μέ τήν μονομερή θέσπιση τῶν ἐν λόγω μέτρων τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἐσφετερίσθη ἐξουσίες οἱ ὁποῖες ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 ἀνήκουν πλήρως στήν Κοινότητα.»

Πάντως, ἡ Ἐπιτροπή ἐπικουρικῶς μόνο ἐξήτασε τήν *οὐσία* τῶν διαφόρων θεσπισθέντων μέτρων, γιά νά δείξει ὅτι, καίτοι ἀποτελοῦσαν γνήσια μέτρα διατηρήσεως, ἡ θέσπισή τους προσέβαλε τήν ἀρχή τῆς ἰσότητος μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ἁλιέων τῆς Κοινότητος, εἴτε ὅσον ἀφορᾶ τόν χρόνο κατά τόν ὁποῖο ἐτέθησαν ἐν ἰσχύι εἴτε ὅσον ἀφορᾶ τίς λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τους. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς ὅτι οἱ ἀντιρρήσεις πού διετύπωσε ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀφοροῦσαν ἀποκλειστικῶς τήν ἡμερομηνία τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τῶν μέτρων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Πάντως, αὐτό ἔχει περαιτέρω ὡς συνέπεια ὅτι, ἄν καί τό περιεχόμενο τῶν μέτρων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου συμφωνοῦσε μέ τά μέτρα διατηρήσεως πού εἶχε προτείνει ἡ Ἐπιτροπή κατά τόν χρόνο τῆς συλλήψεως τοῦ κατηγορουμένου, ἡ βασική ἀντίρρηση πού διετύπωσε τότε ἡ Ἐπιτροπή δέν ἤρθη μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου.

Σχετικῶς, δέν πρέπει νά παραβλέπεται ὅτι οἱ προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνονται πρός τό Συμβούλιο καί ὄχι πρός τά Κράτη μέλη, ἀποτελοῦν τήν ἔναρξη μιᾶς εἰδικῆς κοινοτικῆς διαδικασίας καί, ἑπομένως, δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ἁπλῶς ὅτι ἀποτελοῦν ἔγκριση μονομεροῦς ἐνεργείας τῶν Κρατῶν μελῶν σέ ἕνα τομέα ὅπου ὑπερισχύουν οἱ ἐξουσίες τῆς Κοινότητος.

Εἰδικότερον, πρέπει νά τονισθεῖ, χάριν τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου τό γεγονός ὅτι, ὅταν ἡ Ἐπιτροπή διατυπώσει ρητές ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους σχετικά μέ τήν θέσπιση μέτρου ἀπό ἕνα Κράτος μέλος, οἱ ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅροι αὐτοί, τότε μόνο δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι ἤρθησαν, ὅταν ἡ Ἐπιτροπή ἐν συνεχεία δηλώνει σαφῶς ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ πλέον νά ἐπιμείνει ἐπ' αὐτῶν. Μέχρις στιγμῆς δέν ὑπάρχει καμμία ἔνδειξη ὅτι αὐτό συνέβη ἐν προκειμένω. Ὅλως ἀντιθέτως, ἡ Ἐπιτροπή ἐδήλωσε σχετικῶς μέ τήν ἀπό 3ης Αὐγούστου 1977 ἀνακοίνωση περί τῆς δημοσιεύσεως ἐθνικῶν μέτρων διατηρήσεως στόν τομέα τῆς ἁλιείας (Abl. C 133, σ. 2 τῆς 4ης Ἰουνίου 1980), ὅτι διετήρη τήν ἀρχική της ἀποδοκιμασία τοῦ μέτρου αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι, ναί μέν συνεφώνησε στόν χαρακτηρισμό τῆς θαλασσίας πέρκας ὡς προστατευομένου εἴδους, «*χωρίς ὅμως νά ἐγκρίνει τό ἴδιο τό διάταγμα* ». Ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἐπιθυμοῦσε νά θεωρηθεῖ ὅτι οἱ ἀντιρρήσεις της εἶχαν ἀρθεῖ μετά τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979, πρέπει νά ὑποτεθεῖ ὅτι θά τό εἶχε δηλώσει κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης κατά τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἐπί παραβάσει ὑποχρεώσεως ἐκ τῆς συνθήκης, ἡ ὁποία ἐτερματίσθη μόλις τόν Μάιο 1981.

Ὅπως ὀρθῶς παρετήρησε τό Ἡνωμένο Βασίλειο, μέ τίς προτάσεις μου τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1981 ἐπί τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, διευκρίνισα ὅτι ἕνα ἐθνικό μέτρο δύναται νά ἐγκριθεῖ, ἀκόμη καί σιωπηρῶς. Πάντως, τέτοια σιωπηρή ἔγκριση δέν δύναται βεβαίως νά ὑπάρξει στήν περίπτωση πού ἡ Ἐπιτροπή ἔχει διατυπώσει

τίς ἐπιφυλάξεις της ἀπό τήν ἔναρξη ἤδη τῆς διαδικασίας διαβουλεύσεως καί ἔχει ἐπιμείνει στίς ἀντιρρήσεις της. Τό ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχείρημα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὅτι σέ ἄλλες περιπτώσεις ἡ Ἐπιτροπή ἐνέκρινε ἐκ τῶν ὑστέρων μέτρα πού εἶχαν ἤδη τεθεῖ ἐν ἰσχύι ἀπό τά Κράτη μέλη, εἶναι ἀλυσιτελές, δεδομένου ὅτι *σ' αὐτές τίς ἄλλες περιπτώσεις* δέν ἀπεκλείετο ἡ δυνατότης ἐγκρίσεως τοῦ μέτρου. Ἐν πάση περιπτώσει, ὅπως τό Δικαστήριο ἐτόνισε μέ τήν ἀπόφασή του στήν ὑπόθεση 804/79, οἱ περιπτώσεις αὐτές δέν δύνανται νά συγκριθοῦν μέ τά ἀμφισβητούμενα μέτρα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, κατά τῶν ὁποίων ἡ Ἐπιτροπή διετύπωσε τίς ἐπιφυλάξεις της ἀπό τήν ἀρχή ἤδη τῆς διαδικασίας διαβουλεύσεως καί ἐπανέλαβε ρητῶς τίς κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις της.

Τέλος, ὑπάρχει ἀκόμη μία σκέψη βασιζομένη στήν νομική πολιτική, ἡ ὁποία ἀντιμάχεται τήν ἄποψη ὅτι τό μέτρο κατά τοῦ ὁποίου διατυπώνονται ἀντιρρήσεις δικαιολογεῖται ἐκ τῶν ὑστέρων, ἐπειδή συμπίπτει μέ τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς: ἄν γίνει δεκτή μιά τέτοια δικαιολόγηση, ἐνῶ δέν ἔχουν διεξαχθεῖ νέες διαβουλεύσεις μέ τήν Ἐπιτροπή, αὐτό θά ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι, ὁσάκις μία πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς δέν γίνεται δεκτή στό Συμβούλιο, τά Κράτη μέλη θά δύνανται νά θεσπίζουν ἀντίστοιχα ἐθνικά μέτρα, ἔτσι ὥστε νά μήν εἶναι πάντα δυνατή ἡ ἐξασφάλιση τῆς προστασίας τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, παραδείγματος χάριν στήν περίπτωση πού μεταβάλλονται τά σχετικά βιολογικά καί τεχνολογικά δεδομένα.

Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι, ἀπό πλευρᾶς κοινοτικοῦ δικαίου, τότε μόνο δέν θά ἠδύναντο νά διατυπωθοῦν ἀντιρρήσεις κατά τῶν ἀμφισβητουμένων μέτρων, ἄν τό Ἡνωμένο Βασίλειο, πρό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1979, τηρώντας ὅλους τούς διαδικαστικούς τύπους, εἶχε ὑποβάλει ἐκ νέου τό μέτρο στήν Ἐπιτροπή, ὥστε νά δυνηθεῖ αὐτή νά τό ἐξετάσει διεξοδικῶς. Δεδομένου ὅτι τό Ἡνωμένο Βασίλειο δέν ἐνήργησε κατά αὐτό τόν τρόπο, ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά κατηγορηθεῖ γιά κατάχρηση ἐξουσίας, ἐπειδή δέν ἐνέκρινε ἐκ τῶν ὑστέρων τό μέτρο.

2. Ἐν ὄψει τοῦ συμπεράσματος αὐτοῦ, θεωρῶ ἑπομένως ἀναγκαῖο νά ἐξετάσω περαιτέρω τά ζητήματα πού περιέχονται στά ἐρωτήματα 2 καί 5, μέχρι ποίου δηλαδή σημείου τά ἄτομα δύνανται νά ζητήσουν προστασία κατά τῆς ἐφαρμογῆς μέτρων πού εἶναι ἀσυμβίβαστα πρός τό κοινοτικό δίκαιο.

Ἐπ' αὐτοῦ, τό Ἡνωμένο Βασίλειο ὑποστηρίζει, ἐπικουρικῶς, ὅτι στήν περίπτωση ὅπου ἐθνικές διατάξεις συμφωνοῦν μέ τίς προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, καίτοι συντρέχει παράβαση τυπικῆς διατάξεως τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, δέν πρέπει κατ' ἀνάγκη νά θεωρεῖται ὅτι αὐτές δέν ἐφαρμόζονται. Δεδομένου ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου περί μέτρων διατηρήσεως ἀπευθύνονται πράγματι ἀποκλειστικῶς στά Κράτη μέλη, δέν ἔχουν ἄμεσο ἀποτέλεσμα κατά τήν ἔννοια τῆς νομολογίας τοῦ Δικαστηρίου, ὁπότε τά ἄτομα δέν δύνανται νά ἀντλοῦν δικαιώματα ἀπό τήν μή τήρηση τῶν διατάξεων αὐτῶν. Τέλος, εἶναι πρός τό συμφέρον τῆς Κοινότητος τό νά μή δύνανται τά ἄτομα νά ἐπικαλοῦνται διατάξεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους, στήν περίπτωση πού τό Κράτος μέλος ἁπλῶς παρέβη τίς περί συνεργασίας μέ τήν Ἐπιτροπή διατάξεις.

Τό ἐπιχείρημα αὐτό, τό ὁποῖο σαφῶς συνδέεται μέ τό ἐρώτημα ἄν τά ἄτομα ἔχουν δικαιώματα πού τά δικαστήρια ὀφείλουν νά προστατεύουν, δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη πάντως τό γεγονός, ὅπως ὀρθῶς παρετήρησαν, ἰδίως ἡ γαλλική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι ἡ προκειμένη ὑπόθεση δέν ἀφορᾶ τό ἐρώτημα ἄν τό κοινοτικό δίκαιο ἔχει ἄμεσο ἀποτέλεσμα ὑπό τήν ἔννοια ὅτι τά ἄτομα δύνανται νά τό ἐπικαλοῦνται ἐνώ-

πιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων, ἀλλά ἀφορᾶ μόνο τό πρόβλημα τῆς *ἀπ' εὐθείας ἐφαρμογῆς του* ἐντός τῶν νομικῶν συστημάτων τῶν Κρατῶν μελῶν.

Δεδομένου ὅτι ὑπάρχει παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τοῦ θέματος τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπ' εὐθείας ἐφαρμογῆς μιᾶς κοινοτικῆς διατάξεως στήν περίπτωση πού μιά νομική διάταξη ἑνός Κράτους μέλους δέν συμβιβάζεται πρός αὐτή, μοῦ ἀρκεῖ, ἀντί νά παραθέσω πολυάριθμες ἀποφάσεις, νά παραπέμψω στήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 9ης Μαρτίου 1978 στήν ὑπόθεση 106/77 — *Amministrazione delle Finanze dello Stato* κατά *Simmenthal* (Slg. 1978, σ. 629), στήν ὁποία τό Δικαστήριο συνόψισε τήν οὐσία τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ὡς ἑξῆς (loc. cit., σ. 643, *in fine*):

«ἡ ἀπ' εὐθείας ἐφαρμογή ... σημαίνει ὅτι οἱ κανόνες τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου πρέπει νά ἐφαρμόζονται πλήρως καί ὁμοιομόρφως, σέ ὅλα τά Κράτη μέλη ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τους καί ἐφ' ὅσον χρόνο παραμένουν ἐν ἰσχύι.

Οἱ διατάξεις αὐτές ἀποτελοῦν ἐπομένως ἄμεση πηγή δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων, γιά ὅλους ἐκείνους τούς ὁποίους ἀφοροῦν, εἴτε εἶναι Κράτη μέλη εἴτε ἄτομα, καί συνδέονται μέ ἔννομες σχέσεις δυνάμει τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.»

Περαιτέρω, πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ σχετικῶς *ἡ ἀρχή τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου*, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ὅπως γίνεται ἐν συνεχεία δεκτό στήν ἀνωτέρω ἀπόφαση (loc. cit., σ. 643):

«... ἡ σχέση μεταξύ διατάξεων τῆς συνθήκης καί ἀπ' εὐθείας ἐφαρμοστέων μέτρων τῶν ὀργάνων, ἀφ' ἑνός, καί τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου τῶν Κρατῶν μελῶν, ἀφ' ἑτέρου, εἶναι τέτοια ὥστε, ὄχι μόνο μέ τήν θέση ἐν ἰσχύι τῶν διατάξεων καί τῶν μέτρων αὐτῶν καθίστανται αὐτομάτως μή ἐφαρμοστέες ἤ ἀντίθετες διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ἐθνικοῦ δικαίου, ἀλλά — ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἐννόμου τάξεως κάθε Κράτους μέλους, τῆς ὁποίας καί ὑπερισχύουν — ἀποκλείουν ἐπίσης τήν ἔγκυρη θέσπιση νέων ἐθνικῶν νομοθετικῶν μέτρων, κατά τό μέτρο πού τά μέτρα αὐτά δέν συμβιβάζονται πρός τίς κοινοτικές διατάξεις.

Πράγματι, ἄν ἀνεγνωρίζετο ὅτι ἐθνικά νομοθετικά μέτρα, τά ὁποῖα παραβιάζουν τό πεδίο ἐντός τοῦ ὁποίου ἡ Κοινότης ἀσκεῖ τήν νομοθετική της ἐξουσία ἤ τά ὁποῖα εἶναι ἄλλως πως ἀσυμβίβαστα πρός τίς διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, ἔχουν ἔννομο ἀποτέλεσμα, τοῦτο θά ἀντιστοιχοῦσε μέ ἄρνηση τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν ὑποχρεώσεων, πού τά Κράτη μέλη ἔχουν ἀναλάβει ἀμετακλήτως καί ἄνευ αἱρέσεων δυνάμει τῆς συνθήκης καί θά ἐτίθεντο ἔτσι σέ κίνδυνο αὐτά ταῦτα τά θεμέλια τῆς Κοινότητος.»

Σύμφωνα μέ τίς σκέψεις αὐτές καί βάσει τοῦ πνεύματος καί τῆς οὐσίας τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τό Δικαστήριο ἀντιστοίχως ἐτόνισε:

«... τά ἐθνικά δικαστήρια ὀφείλουν, στίς ὑποθέσεις πού ἐμπίπτουν στήν δικαιοδοσία τους, νά ἐφαρμόζουν τό κοινοτικό δίκαιο στό σύνολό του καί νά προστατεύουν τά δικαιώματα πού παρέχει στά ἄτομα, ὑποχρεούμενα ἐπομένως νά ἀγνοοῦν τίς διατάξεις ἐθνικοῦ δικαίου πού ἀντιβαίνουν στό δίκαιο αὐτό, εἴτε εἶναι προγενέστερες εἴτε μεταγενέστερες τοῦ κοινοτικοῦ κανόνος.»

Αὐτό ἰσχύει κατά μείζονα λόγο, στήν περίπτωση πού τό Δικαστήριο ἔχει νομολογήσει ὅτι ὑπῆρξε παράβαση διατάξεως τῆς συνθήκης (βλ. σχετικῶς τήν ἀπόφαση τῆς 13ης Ἰουλίου 1972 στήν ὑπόθεση 48/71, *Ἐπιτροπή* κατά *Ἰταλικῆς Δημοκρατίας*, (Slg. 1972, σ. 527).

Ἐπ' αὐτοῦ, εἶναι ἄσχετο, στό πλαίσιο ποινικῆς δίκης, ἀντίθετα μέ τήν ἄποψη τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, τό ἄν ἡ οἰκεία διά-

ταξη κοινοτικοῦ δικαίου δύναται νά παρέχει δικαιώματα στά ἄτομα. Ἀντιθέτως ἀρκεῖ, γιά τήν ἀπ' εὐθείας ἐφαρμογή καί τήν προτεραιότητα ἐφαρμογῆς, ὅπως ἡ ἐπιταγή ἤ ἡ ἀπαγόρευση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου εἶναι ἀρκούντως σαφής, πράγμα πού δέν δύναται νά ἀμφισβητηθεῖ, ὅσον ἀφορᾶ τά μέτρα διατηρήσεως, τά θεσπιζόμενα πρός ἐκπλήρωση τῆς ὑποχρεώσεως συνεργασίας πού ἔχουν ἀναλάβει δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 τά Κράτη μέλη, ὅπως δέχεται ἡ ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 804/79.

Πάντως, ἡ κατ' αὐτό τόν τρόπο περιγραφομένη ἀποτελεσματικότης τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου θά ἐπλήττετο, ἄν τά Κράτη μέλη ἠδύναντο νά ἐπιβάλλουν ποινικές κυρώσεις βάσει ἐθνικῆς διατάξεως πού ἔχει κριθεῖ ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο καί ἔχει ἐπομένως καταστεῖ μή ἐφαρμοστέα. Ἐπομένως, ὅπως ἔχει ἤδη δεχθεῖ τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση 88/77 (ἀπόφαση τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978, ὑπουργός ἁλιείας κατά C. A. Schonenberg κἄ. (Slg. 1978, σ. 473), ἡ ποινική καταδίκη δυνάμει ἐθνικοῦ μέτρου, τό ὁποῖο ἔχει κριθεῖ ἀντίθετο πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι καί αὐτή ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό. Τό γεγονός ὅτι ὑπῆρχε πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅμοια, κατ' οὐσίαν μέ τήν ἐθνική διάταξη, εἶναι ἄνευ σημασίας, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1973, στήν ὑπόθεση 34/73, *F.lli Variola SPA* κατά *Amministrazione Italiana delle Finanze,* (Slg. 1973, σ. 981), ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τήν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ δικαιοδοσία του, εἶναι παράνομες οἱ διαδικασίες «στίς ὁποῖες, ὁ κοινοτικός χαρακτήρ ἑνός κανόνος δικαίου ἀποκρύπτεται ἀπό τούς ὑπαγομένους σ' αὐτόν».

III — Ἐν ὄψει τοῦ συμπεράσματος αὐτοῦ, παρέλκει ἡ ἐξέταση τοῦ τετάρτου ἐρωτήματος. Προτείνω, ἐπομένως, νά δοθεῖ ἡ ἀκόλουθη ἀπάντηση στά ἐρωτήματα:

1. Μετά τήν ἐκπνοή τῆς μεταβατικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 102 τῆς Πράξεως Προσχωρήσεως, τά Κράτη μέλη δέν ἔχουν πλέον ἐξουσία μονομεροῦς θεσπίσεως μέτρων διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν ἀποθεμάτων ἐντός τῶν ὑπό τήν κυριαρχία τους ὑδάτων. Σέ περίπτωση πάντως ἀδρανείας τοῦ Συμβουλίου, τά Κράτη μέλη δύνανται νά ἐνεργοῦν ὡς διαχειριστές τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῆς τηρήσεως τῶν τυπικῶν καί οὐσιαστικῶν διατάξεων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Ἐπομένως, ἡ θέσπιση τέτοιων μέτρων εἶναι, ἰδίως, δυνατή μόνο κατόπιν καταλλήλου διαβουλεύσεως μέ τήν Ἐπιτροπή καί ἐφ' ὅσον τό ὄργανο αὐτό δέν διατυπώσει ἀντιρρήσεις, ἐπιφυλάξεις ἤ ὅρους.

2. Ἡ ποινική καταδίκη ἤ ἡ ἐπιβολή ἄλλου ἐξαναγκαστικοῦ μέτρου δυνάμει διατάξεως ἐθνικοῦ δικαίου, ἡ ὁποία ἔχει κριθεῖ ἀντίθετη πρός τό κοινοτικό δίκαιο, εἶναι καί αὐτή ἀσυμβίβαστη πρός τό δίκαιο αὐτό.